

LBRIS

We know
books

DEMETRA GENEVINE

*pictat
în sufletul
meu*

Editura

Petale Scrise

Nojorid, 2023

In memoriam
Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GENEVINE, DEMETRA

Pictat în sufletul meu / Demetra Genevine. -

Nojorid : Petale scrise, 2023

ISBN 978-630-6557-25-7

821.135.1

Editare și corectare: Ioana Mihaela Curalet

Tehnoredactare: Tudor Neag

Montaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Prolog

4 ianuarie 2011

Viscolul se stârnise din senin, împingând fulgii uriași în parbrizul înghețat al mașinii și făcând-o pe mama să conducă grijulie, deși străzile erau aproape goale la ora aceea. Se întunecase deja, iar luminițele de pe garduri sau copăcei, rămase de la Crăciun, încă sclipeau intacte pe alocuri. În mod normal, priveliștea m-ar fi înveselit, dar atunci simțeam o răceală lăuntrică și ceva ce nu îmi puteam explica, un fel de gol în stomac, asemănător cu teama.

Ai mei îmi repetaseră de zeci de ori să am încredere în ceea ce simt. Era filosofia de viață a tatălui meu și tocmai la el mă gândisem toată ziua, încă de dimineață, de când plecasem în vizită la mătușa. Îmi zâmbise tot timpul, însă ochii lui îmi transmiteau o stare de neliniște. Părea distant, cu gândul în altă parte.

Mintea mea îmi arăta din nou și din nou chipul tatei, de aceea apelasem la o minciună, spunându-i mamei că mă durea capul, ceea ce nu era cu totul fals, și o cam silisem să scurtăm vizita pentru a ne întoarce acasă. Nu fusese deloc încântată. Pe drum însă, ne-am oprit la un magazin, unde am strecurat în coșul de cumpărături și berea preferată a tatei. Urma să pregătim o cină festivă, apoi să le prezint câteva lucrări pentru care folosisem culori de ulei. Aveam totul pregătit și abia așteptam să le văd expresiile.

Cu cât ne apropiam de casă, cu atât senzația aceea necunoscută se amplifică. Mi se puse un nod sufocant în gât. Oricât înghițeam în sec, numai nu reușeam să scap de el. Cu fiecare respirație mi se aduna o durere surdă în piept. Doar stâlpu din fața porții era aprins, dar din casă nu se zărea nicio lumină.

— Ori a plecat de acasă, ori doarme, zise mama, scotocind în poșetă după chei. Poftim cheile. Ia și plasele ușoare cu cumpărături, că eu mă duc să bag mașina în garaj și nu le pot aduce pe toate.

Recunoșteam cu ușurință furia mocnită din vocea ei. Încă de dimineață, când tata o anunțase că nu poate veni cu noi la mătușa, susținând că se simte rău, mama fusese morocănoasă. Abia dacă vorbise ceva cu mine toată ziua și eram convinsă că orice cuvânt rostit în preajma ei avea să declanșeze o nouă ceartă cu tata. De curând, parcă pășeam pe coji de ouă, îngrijorată să nu creez dispute între părinți, deși niciodată nu știam cu exactitate ce anume le stârnea. Din reproșurile lor constante mă temeam să nu fie despre un divorț, căci perspectiva unei familii dezbinată mă îngrozea. Mi-am zis că acesta era motivul apăsării pe care o simțeam în piept. Singurele momente în care nu se certaseră sărbătorile acestea, fuseseră acelea în care aveam pe cineva în vizită, de dragul de a păstra aparențele.

Am descuiat ușa cu degete tremurânde, clipind des pentru a alunga fulgii ce-mi înțepau fața. Luasem una din cele două plase grele și abia reușeam să o mai țin. Am ridicat-o pe măsuta din hol, aruncând o privire fugară scârilor. Imediat ceva mi s-a părut străin și familiar totodată. Chiar și prin întunericul camerei, distingeam un fel de cămașă albă la capătul balustradei, atașată unei siluete alungite. Primul meu gând a

fost că tata își lăsase acolo noul costum – cadoul de la noi – dar cele două chestii albe de la baza lui pur și simplu pluteau distanțate în aer, iar pantofii nu fuseseră incluși.

Frigul mi se instala în oase, însă am aprins becul cu mâinile tremurânde. De balustrada de lemn masiv era legată o funie albă. Chipul învînețit și umflat de la capătul ei mi se fixă pe retină. Nici nu era de mirare că nu mai semăna cu o față umană și se confundase cu întunericul încăperii. Părul îi cădea pe frunte, dar nu acoperea ochii roșii aproape ieșiți din orbite. Expresia de durere cruntă și dărele de lacrimi ce i se prelinseseră pe obraji și bărbie mă împietreau de groază. Un țipăt îmi părăsi buzele, inima bătându-mi nebunește și gândurile... gândurile din capul meu nu mai aveau sens. Tata. Tata! Balustrada... tata...

— Ta-ti..., buzele mele rostiră cuvântul cu greu, în timp ce genunchii îmi cedară.

Am auzit sunetul făcut de cizmele mamei în spatele meu și, cumva, chiar și icnetul sufocat care îi scăpă imediat ce ridică privirea. Revenindu-și din șoc mult mai repede decât mine, fugi până în bucătărie, întorcându-se cu un cuțit în mâini și urcă scările.

— Sună salvarea! strigă ea, tăind cu ferveare funia.

Trupul tatei se prăbuși ca un sac de cartofi pe podea, rămânând la fel de inert. Nu mă puteam mișca. Nu plângeam. Nu-mi dădeam voie. Ce se întâmpla nu era real. Era o rușine să plângi pentru pură ficțiune, îmi repetase mama de zeci de ori. Avea dreptate. Nu aveam să plâng la asta, căci nu era adevărat. Totul era doar un coșmar, o plăsmuire sinistră a imaginației mele bogate. Iar eu aveam 13 ani... Eram prea mare să mă sperie coșmarurile.

Chipul tatei era la mai puțin de doi metri de mine. Ireal, ca un manechin ce se strâmba grotesc. Mama țipa întruna la

telefon, în timp ce îi acorda primul ajutor. Nu mai distingeam nimic. Singurul sunet care îmi stăruia în urechi era doar al viforului de afară. Ușa de la intrare se trântea de perete, lăsând înăuntru frigul și fulgii. Gerul îmi îngheța degetele, obrajii, ochii, inima... de parcă îmi picta fericirea de ieri în nuanțe de negru, ca atunci când adaugi o altă culoare peste alta și rezultă una mohorâtă, ca noroiul sau murdăria. Și, cumva, presimțeam că era culoarea care avea să mă însoțească toată viața.

Două brațe m-au ridicat de pe podea. Nici măcar nu-mi dădeam seama cum a trecut suficient timp încât Lex și tatăl lui, vecinii noștri, să ajungă la noi. Domnul Rațiu mă împinse în brațele fiului său.

— Du-o la noi! Acum!

Lex îl ascultă, cuprinzându-mi umerii ferm, dar cu grijă și ducându-mă ca pe un om bolnav afară. M-am oprit în curte, ascultând sirenele ambulanței ce se ivea la capătul străzii. Băiatul mă ținea în brațe, mângâindu-mi blând părul. Paramedicii se înghesuiră pe poartă cu gențile lor roșii, apoi trecură în viteză pe lângă noi. Îmi simțeam stomacul întorcându-se pe dos în așteptarea chinuitoare a unei vești. Ce fiică adorată, așa cum eram eu, ar fi putut să accepte o asemenea realitate? Nu voiam să cred că tata nu mai era printre noi. Nimeni nu spusese că era mort încă. Mi-am încleștat pumnii, cu o speranță oarbă, dar chiar și când țineam ochii închiși, tot ce vedeam era trupul tatălui meu. Am fugit înapoi în casă.

— Ne pare rău, dar e mort de câteva ore, declară unul din paramedici. Putem lua cadavrul pentru a-i efectua o autopsie, dar cred că e evidentă cauza morții. Ar fi avut motive să se sinucidă?

Mort de câteva ore? Sinucidere? Cuvintele mă loviră în plin, acaparându-mi mintea ca un roi de viespi. Tata s-a sinucis?

Dacă rămâneam acasă azi nu se întâmpla nenorocirea asta. De ce nu am rămas? Ce avea așa greu pe suflet încât să-și piardă dorința de a mai trăi? Cât de nefericit era? Din ce cauză? De ce ar fi ales un mod așa groaznic de a-și sfârși viața? Se gândise măcar o clipă la mine sau la mama?

Amețită, am ieșit afară, împiedicându-mă în propriile picioare și vomitând în stratul gros de zăpadă. Frigul îmi limpezea gândurile. Nu puteam asocia imaginea acelei marionete învinețite de pe podea cu omul care îmi zâmbise de dimineață plin de viață. Era imposibil ca tata să comită o asemenea atrocitate.

Capitolul 1

7 Ianuarie 2019

— Ce tot faci? murmur iritată.

I-am aruncat o ultimă privire fetei din oglindă înainte să părăsesc dormitorul. I-am inventariat încă o dată mintal aspectul, încercând să-mi dau seama dacă ceva ar fi putut să pară prea mult sau prea puțin. Rochia albastră tip sacou îmi era așezată perfect pe umeri și se închidea cu eleganță în jurul taliei. Pantofii stiletto erau de culoare albă și știam că până la sfârșitul serii nu vor mai arăta la fel și probabil tocmai acest lucru avea să trădeze faptul că nu eram deloc cine pretindeam a fi în seara aceea.

Am coborât scările și am privi spre terasa închisă, unde Jax, newfoundland-ul meu, era închis în cușca lui de metal, din cauză că o singură atingere a limbii lui enorme ar fi putut să ne strice ținutele. Am pufnit, căci exact asta mi-aș fi dorit să se întâmple. Așa aș fi putut să port o ținută normală și nu una care mă făcea să arăt cu cinci ani mai în vârstă. Uram să fiu expusă sau să atrag atenția când venea vorba de oamenii bogați care înconjurau familia Turda. Poate tocmai din acest motiv încă lucrăm ca ajutor de bucătar în haosul întotdeauna existent în bucătărie, în loc să accept locul pe care Horațiu mi-l oferise la barul restaurantului. Sau poate am refuzat pentru că știam că lui Anton nu i-ar plăcea să lucrez la bar. Ușa băii se deschise în spatele meu și am încercat să-mi iau o postură prezentabilă.

— Ești gata? veni imediat întrebarea. Merg să-mi iau sacoul și plecăm. Trebuie să o luăm și pe Cecilia de la salon.

— Poftim? m-am încruntat.

Nici măcar zâmbetul fals nu reuși să-mi reziste pe chip la auzul numelui Cecilei. Am analizat grimasa de pe chipul bărbatului iubit, observând abia acum că s-a bărbierit, ceea ce însemna că, pentru el, această seară chiar era importantă. Și pentru mine era într-o oarecare măsură, fiind vorba de ziua de naștere a prietenei mele cele mai bune, dar nu ea fusese cea care își dorise petrecerea. Totul era doar un show bine organizat de tatăl ei, Horațiu Turda, care voia să etaleze noul meniu al restaurantului, acum că avea un bucătar care-și făcuse cursurile în Franța.

— Pretinde că nu e în mașină, mă instrui Anton pe un ton caustic. Va vorbi doar despre sine, deci nici nu va fi nevoie să participi la conversație.

— Anton..., am început, gândindu-mă la modul cel mai serios să iau un taxi.

Exasperarea i se citea pe chip, dar cu toate astea își așeză palmele în jurul feței mele, având grijă să nu îmi strice buclele nisipii ce îmi coborau pe spate și pe piept.

— Nu crezi că ar fi timpul să treci peste *chestia aia*? Într-o zi o să se întoarcă în țară și va fi o parte constantă a vieții noastre. Nu puteți să o țineți tot așa.

Rostea cuvintele „*chestia aia*” de parcă nu ar fi fost cel mai umilitor lucru care mi s-a întâmplat în viața mea. Mi-am alungat zâmbetul scârbit, știind că asta nu ar fi făcut decât să-l nerveze și m-am retras un pas în spate.

— Când se întoarce ea, demisionez eu! Nici vorbă să mai lucrez la restaurant cu ea prin preajmă, am spus categoric, probabil exagerat de hotărâtă pentru gusturile lui Anton.

Femeile din familia Turda nu aveau păreri, cel puțin nu păreri demne de luat în seamă de bărbații lor. Anton se dădu și el un pas în spate, inspectându-mă din cap până-n picioare, oftă și spuse întorcându-mi spatele:

— Cu machiaj arăți aproape demnă de luat în seamă. Dar tu tot ca un copil te porți.

Aici erau! Astea erau cuvintele cheie ce ajungeau sub o formă sau alta să fie rostite mereu în familia lor. Mi-am strâns degetele în pumni, până am simțit că unghiile îmi rănesc palmele. În astfel de momente simțeam că uram tot ce ținea de familia Turda și mă uram mai ales pe mine.

*

Am expirat ușurată abia când am parcat în fața restaurantului. Tot drumul plutise o tensiune în aer și știam că nu venea de la mine, eu fiind prea concentrată să mă prefac că sunt în regulă ca să mai am timp să fiu încordată din cauza Ceciliei. Dar ea nu se sfiise deloc să-mi arunce priviri morocănoase din spate toate cele treizeci de minute cât durase să o ducem de la salon acasă și apoi să revenim la restaurant. Cred că până și Anton o simțise, căci contrar conversației de formă și zâmbetului pe care îl purta, avea mâinile suficient de strânse pe volan încât i se observau venele.

M-am forțat să-mi concentrez atenția pe literele uriașe ce străluceau deasupra intrării: „Majestueux”, pronunțat adesea „Majestique” din pură comoditate de clienți. La intrarea în sală, eu și Cecilia îl împărțeam pe Anton, ambele ținându-l de câte un braț. Pe fiecare parte a ușilor deschise larg stătea câte un ospătar în cămașă bleumarin, având rolul de a le oferi tuturor invitaților câte un pahar de șampanie când soseau. Dacă cel de

pe partea stângă reuși cu dibăcie să ofere paharele fumegânde atât lui Anton, cât și cumnatei sale, ospătarul de pe partea mea se mulțumi să-mi zâmbească și să-mi facă cu ochiul. Am înclinat ușor capul în direcția lui, menținându-mi poziția dreaptă.

Anton îl căuta prin mulțime pe fratele lui, reperându-l într-un final lângă formația care abia acum își despacheta instrumentele. Pesemne că întârziase. Anton se întoarse scurt spre Cecilia și îi spuse:

— Noi mergem să felicităm sărbătorita. Horațiu e acolo, lângă boxe.

Drumul până la masa Siminei l-am făcut în liniște, el scrutând cei două sute de invitați, iar eu fiind atentă să nu mă împiedic. Chipul prietenei mele se luminează imediat ce ne observă și brațele ei subțiri m-au cuprins cu surprinzător de multă forță.

— O să o iau razna până dimineață, Caro. Salvează-mă..., îmi șopti.

Am îmbrățișat-o și eu strâns. Asta era tot ceea ce puteam face. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată de cum va decurge petrecerea, ar fi observat cât de stupid mă simțeam la rândul meu. Anton o îmbrățișă și el, oferindu-i cadoul din partea noastră. Petrecerea începuse curând, cu Simina dansând cu tatăl ei. Următorul pe care îl luă la dans fu chiar Anton, scuzându-se amuzată că mi-l răpește, în timp ce el se ridicase cu un oftat. Se vedea că în ciuda plângerilor ei, Simina se distra și se bucura de petrecere. Era obișnuită să fie în centrul atenției și îi plăcea lucrul ăsta.

Faptul că Anton era pe ringul de dans, îmi dădu ocazia să cercetez celelalte cupluri cu care fuseserăm așezați la masă. Brusc, eram curioasă cine organizase locurile din sală, căci Horațiu și Cecilia, părinții Siminei, erau așezați la o masă de

zece persoane de vârstă mijlocie, eu și Anton aveam locuri lângă cei cu joburi în domenii apropiate medicinei, iar Simina la masa din centru, împreună cu alți tineri de vârsta ei.

Alți tineri de vârsta ei..., mi-am repetat în minte, jucându-mă cu brățara de la încheietură. Anton nu o observase sau i se păruse că se potrivește suficient de bine cu nasturii rochiei încât să nu-mi atragă atenția să o dau jos? Firul subțire de argint mă ducea cu gândul nu la persoana care mi-o dăruise, ci la cât de ușoară fusese aceea perioadă și la cum eu alesesem să complic totul. Pe vremea aceea eram convinsă că a avea șaisprezece ani și a trăi cu o mamă care nu te iubea era dificil, dar abia apoi lucrurile deveniseră cu adevărat dificile.

Anton se așeză lângă mine și m-am întors spre el. Am ezitat un moment înainte de a-l lua de mână, fapt pentru care îmi cuprinse el palma într-a lui și îmi spuse încet:

— Știi că nu puteam să o refuz de ziua ei.

Am aprobat printr-o înclinare a capului și am analizat aspectul fără cusur al Siminei din acea seară. Era superbă în rochia galbenă cu dantelă și volănașe, iar părul șaten, prins într-un coc sofisticat, mă făcea să mă gândesc la Belle din „*Frumoasa și bestia*”¹. Întrebarea era: avea să aleagă Bestia sau pe Gaston²? Căci pretendentul Siminei, Victor, merita din plin asocierea cu Gaston.

Până la miezul nopții eram deja epuizată, căci trebuise să fac constant eforturi pentru a mă încadra în peisaj și în sânul familiei Turda. Aparent, eram credibilă, având în vedere că

¹ „*Frumoasa și bestia*” (în engleză *Beauty and the Beast*) este un film de animație din 1991, produs de Walt Disney Feature Animation.

² Gaston LeGume este un caracter ficțional și antagonistul filmului „*Frumoasa și bestia*” din 1991.

doamna ce stătea în stânga mea îmi vorbea acum despre cel de-al treilea nepot al ei. În timp ce soțul ei discuta cu Anton despre ultimele noutăți în domeniul neurologiei, soția lui îmi făcuse rezumatul arborelui lor genealogic, explicându-mi cât de puțin probabil fusese ca fiica ei să nască tripleți. Și, totuși, se întâmplase, iar pentru bunica lor fiecare din cei trei nepoți era diferit. Simțind că nu mai aveam răbdare pentru o descriere fizică detaliată a celui de al treilea triplet, m-am scuzat atât față de ea, cât și față de Anton și m-am îndreptat spre terasa angajaților. Cu fiecare pas care mă îndepărta de ochii celorlalți, îmi simțeam inima bătând tot mai tare. Când am ieșit în sfârșit pe terasă, m-am prins imediat de balustradă și am inspirat adânc.

Încă două ore, Carola, încă două!

Pe cine păcăleam? Aveam să fie patru și ultimele două urma să le petrec evitând-o cu grijă pe Cecilia.

— Hei, ești bine? am auzit imediat o voce, apoi o mână mi se așeză pe umăr.

M-am întors surprinsă spre brunet și mi-am așezat coatele pe balustrada metalică mult mai relaxată. El mă făcea să mă simt în siguranță. Dar nu fizic, ci mental. Știam că oricât de multe fisuri mi s-ar fi văzut în mască... pentru el avea să fie în regulă. Avea să înțeleagă.

— Sigur. Am ieșit doar să iau o gură de aer.

— Pe terasa angajaților? Știi că oaspeții nu au voie aici, glumi el.

Lumina îi scotea în evidență tenul măsliniu și părul negru, prins strâns la spate. Am ridicat o sprânceană și el înțelese instantaneu. Faptul că nu avea decât o cămașă subțire pe el, mă făcea să vreau să îl cert, așa că își luă o expresie indiferentă:

— Nu te îngrijora. Nu mi-e frig.